

Sama vaatuse teine pilt hargneb linnuses. Manrico ja Leonora on rahutud, isegi teadmata miks. Seal tuleb teade, et mustlannat tahetakse ära põletada. Pilt lõpeb võimsa koorilauluga.

Neljanda vaatuse pealkirjaks on „Kaelakohus“.

Vangitorni jalal seisab meeltheitev Leonora. Tornist kostab munkade laulu ja surmakell lööb. Manrico on vangistatud ja valmistutakse ta hukkamiseks. Ta laulab oma kongis. Luna astub väravast sisse. Leonora palub teda Manricole armu heita, kuid see ei soostu muidu kui nõudega, et Leonora saagu ta omaks. Leonora nõustub ja võtab Lunale nähtamatult mürki, et ainult ta korjus jääks Lunale. Luna triumfeerib arvatava võidu üle.

Sama vaatuse teine pilt kujutab vangikongis viibivat Manricot ja mustlannat. Viimane on kannatuste tõttu hullumeelsuse lävel. Talle meenub sama tuliriit, millel ta nägi põlevat oma ema. Leonora astub sisse, et oma armsamat põgenema meelitada. Kuid Manrico aimab oma vabaduse hinda ja heidab Leonorale ette truudusetust. Lõpuks Leonora avaldab talle siiski tõe — kuid juba mõjub mürk ja sisse astunud krahv kuuleb veel, et Leonora on ohverdanud oma elu armastatu eest. Raevunult laseb ta Manrico tirida hukkamispaigale. Kui väljas tubaduuri pea langeb timmuka kirve all, karjatab mustlanna: „See oli su vend!“

* * *

Kirg, kannatused ja süngus loorivad seda ooperit. Surm käib ringi, ta on inimeste halastamatu osa. Peagu kõik pildid sünnivad õõsi, segaselt ja süngelt hargneb tegevustik, kogu muusika on kui üksainus surmasõit. Verdi kirjutas selle ooperi just ajal, mil ta kaotas oma armsa ema.

Kolm hääd asja!

Pelikan

- *sõepaberid*
- *tušid ja tindid*
- *kirjutusmasinalindid*

suures valikus

IK/M. JÜRI KODRES'EL

TALLINN • VIRU TÄN. 3 • TEL. 478-60